

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla a dr. Muhi Erika ügyvéd (cím) által képviselt név (cím) felperesnek a dr. Simonfalvi Éva ügyvéd (cím) által képviselt név (cím) alperes ellen ági öröklés megállapítása iránt indított perében a Fővárosi Bíróság 2007. november 5. napján hozott 21.P.24.719/2006/16. számú ítélete ellen a felperes részéről 17. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatja. Megállapítja, hogy a B-i H. utcai lakásingatlan tulajdonjogát L.J. után a felperes ági öröklés jogcímén megszerezte.

Az elsőfokú bíróság útján megkeresi a Földhivatalt, hogy a B-i H. utcai nyilvántartott ingatlanra ági öröklés jogcímén a felperes (név, sz. dátum, hely, an.: cím) tulajdonjogát jegyezze be.

Az alperest a felperesi tulajdonjog bejegyzésének tűrésére kötelezi.

A felperes perköltség- és illetékfizetési kötelezését mellőzi.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 960.000 (Kilencszázhatvanezer) forint együttes első- és másodfokú perköltséget. Köteles továbbá az alperes megtéríteni az államnak külön felhívásra 1.552.320 (Egymillió-ötszázötvenkétezer-háromszázhusz) forint kereseti és fellebbezési illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A B-i H. utcai önkormányzati bérlakás a felperes kizárólagos bérleményét képezte. A lakásban a felperes egyedül lakott, fia L.J. (továbbiakban: örökhagyó) külföldön, D.-A-ban élt. A B-i Önkormányzata a B. H. utcai lakóépületet értékesítésre jelölte ki,

az értékesítés lebonyolítására, valamint ennek során képviselőre a R. I. és B. Rt-t bízta meg. Minderről a megbízott az 1993. december 30. napján kelt levelében tájékoztatta a bérelőket - köztük a felperest is - , valamint megküldte részükre a bérleményükre vonatkozó eladási árajánlatot. A felperes bérleményének megvásárlására 1994. március 24. napján került sor. Ezen a napon a felperes írásbeli nyilatkozatában lemondott bérlakása elővásárlási jogáról fia javára, haszonélvezeti joga fenntartása mellett. Az 1994. március 24. napján létrejött adásvételi szerződés szerint a vevők, a felperes és fia, akik közül a felperes haszonélvezeti jogra, míg fia tulajdonjogra jogosult. A vételár az egyösszegű megfizetésre tekintettel adott engedmény alapján 235.008 forint volt. A szerződést a felperes két minőségben, fia képviselőjeként és saját nevében haszonélvezőként írta alá. Képviselői jogosultságát a D.-A.-ban 1994. január 4. napján kelt okirattal igazolta, amelyben az örökhagyó meghatalmazta édesanyját a felperest, hogy őt távollétében teljes hatalommal képviselje. A meghatalmazás érvényes arra, hogy a meghatalmazott üzleti ügyekben, jogi eljárásokban minden megegyezést, szerződést, vagy hivatalos okiratokat aláírjon helyette. A szerződéskötés napján a felperes az eladó megbízottjának pénztárába saját nevében a vételárra, nyugta ellenében 235.008 forintot fizetett be. Az adásvételi szerződés alapján az ingatlan-nyilvántartásba a lakásingatlanra az örökhagyó tulajdonjoga, valamint a felperes holtig tartó haszonélvezeti joga bejegyzésre került.

Az örökhagyó 2006. május 18. napján végintézkedés hátrahagyása nélkül elhunyt. Leszármazó hiányában törvényes örököse házastársa, az alperes.

Az örökhagyó m-i hagyatékát több - köztük a perbeli - ingatlan, valamint egy kft. 50 %-os üzletrésze képezte. A hagyatéki eljárás során a hagyatékba tartozó sz.-i ingatlan vonatkozásában az örökhagyó elhunyt testvérének leszármazói ági öröklési igényt jelentettek be. A felperes ugyancsak ági öröklésre hivatkozással kérte részére átadni a korábban az ő bérleményét képező és 1994. március 24. napján megvásárolt ingatlant. Erre vonatkozó igényét arra alapította, hogy a vételárat ő fizette ki, ezáltal az ingatlan a Pp. 611. § (1) bekezdése, valamint a PK 81. számú kollégiumi állásfoglalás értelmében ági vagyonnak minősül, és annak öröklésére jogosult. Az alperes, mint az örökhagyó törvényes örököse a felperes igényét nem ismerte el, arra hivatkozott, hogy a lakás megvásárlásakor az örökhagyó külföldön tartózkodott, ezért az adásvétel lebonyolításával édesanyját bízta meg, aki meghatalmazottként járt el az ügyben. A vásárláshoz szükséges összeget az örökhagyó bocsátotta édesanyja rendelkezésére.

A közjegyző rész-hagyatékátadó végzést hozott, amellyel az örökhagyó nem vitás ingatlan hagyatékát, valamint a kft. üzletrészt teljes hatállyal, törvényes öröklés jogcímén az alperesnek adta át. A hagyatékba tartozó B.- H. utcai lakásingatlan átadásáról az alperes javára ideiglenes hatállyal rendelkezett. Utóbbi rendelkezésével összefüggésben a végzés indokolásában utalt arra, hogy az ingatlannal kapcsolatban öröklési jogvita keletkezett, az ági öröklési igény perben érvényesíthető. A hagyatékként bejelentett külföldi ingatlanok és külföldön vezetett bankszámla, valamint az ági örökléssel érintett szentendrei ingatlan átadását

mellőzte. A sz.-i ingatlan átadásáról a külföldön élő ági örökösök írásbeli nyilatkozatának beszerzését követően fog külön határozni.

A felperes keresetében annak megállapítását kérte, hogy a B.-i H. utcai ingatlan tulajdonjogát ági öröklés jogcímén megszerezte. Rendelkezzen a bíróság tulajdonjogának bejegyzéséről és az alperest ennek tűrésére kötelezze. Keresetét megalapozó tényként arra hivatkozott, hogy a bérleményét képező lakásingatlan megvásárlásához szükséges vételárat saját pénzéből, ő fizette ki. A Ptk. 611. § (1) bekezdése szerint, ha nem az örökhagyó leszármazója a törvényes örökös, az örökhagyóra valamelyik felmenőjéről öröklés vagy ingyenes juttatás útján hárult vagyontárgy ági öröklés alá esik. A Legfelsőbb Bíróság PK 81. számú állásfoglalás a) pontja szerint ági jellegű, az az ingó vagy ingatlan vagyontárgy, amelynek vásárlásához a lemenőnek valamelyik felmenője adta a vételárat, akkor is, ha a vételárat ténylegesen a felmenő fizette ki az eladónak vagy, ha a felmenő a lemenőnek azzal a meghagyással adta át a vételhez szükséges pénzt, hogy azon meghatározott vagyontárgyat vásároljon. Ebből a szempontból nincs jelentősége annak, hogy az ingatlanvásárlás során a felmenő a szerződésben sem vevőként, sem ajándékozóként nem szerepel és az ingatlan-nyilvántartásba a vevő, azaz a lemenő tulajdonjogát jegyzi be. Az adott esetben a felperest ajándékozási szándék vezérelte, amikor saját vagyona terhére ingyenesen juttatta az örökhagyónak az ingatlan megvásárlásához szükséges pénzeszeget. Erre tekintettel tart igényt ági örökösként a perbeli ingatlan tulajdonjogára.

Az alperes a kereset elutasítását kérte. Védekezésében vitatta, hogy az ingatlan vételárát a felperes saját megtakarításából fizette ki. Állítása szerint a vételár teljesítése az örökhagyó pénzéből történt, amelyeket M-ra jövedelei alkalmával hozott magával és hagyott a felperesnél. Az örökhagyó hazatelepülésére készült, ezért ingatlanokból kívánta biztosítani megélhetését, hazahozott pénzeiből kifejezetten ingatlanokat kívánt vásárolni. A felperes közreműködésével egy t-i ingatlan vásárlására is sor került, amelyre vonatkozó teljes dokumentáció a felperes birtokában maradt. Az adásvételi szerződések megkötésénél a felperes az örökhagyó megbízottjaként járt el, aki éppen a lakás megvásárlása miatt kért magyar személyi igazolványt és jelentkezett be a felperesi lakásba. Erre tekintettel a vételár vonatkozásában a felperes részéről ajándékozás nem történt.

Az elsőfokú bíróság ítéletével a keresetet elutasította. Kötelezte a felperest, hogy fizessen meg az államnak 776.160 forint le nem rótt eljárási illetéket, valamint az alperesnek 120.000 forint perköltséget. Az ítélet indokolásában hivatkozott a Ptk. 611. § (1) bekezdésében foglaltakra, valamint az ezzel kapcsolatos PK 81. számú állásfoglalásra. Az adásvételi szerződés alapján megállapította, hogy az ingatlan álagvevője az örökhagyó volt, a felperes az okiratot két helyen írta alá, egyrészt vevőként, másrészt pedig haszonélvezőként. Maga az okirat nem támasztja alá, hogy a felperes részéről ajándékozás történt volna, mert az elidegenítésre vonatkozó iratok között fellelhető volt az örökhagyó felperes javára szóló meghatalmazása, ami a felperest a szerződés aláírására is feljogosította. Ez a meghatalmazás világos helyzetet teremtett, a szerződést a felperes az örökhagyó

helyett, képviselőként írta alá. A vételár kifizetésének kötelezettsége az állagvevőt terhelte. Önmagában az a körülmény, hogy vételárat ténylegesen a felperes fizette be, nem alkalmas annak bizonyítására, hogy a befizetett összeg az ő pénze volt. Az alperes az örökhagyó útlevelével bizonyította, hogy az örökhagyó minden hazautazása alkalmával jelentős pénzösszegeket hozott M.-ra és tanúkkal támasztotta alá, hogy az örökhagyó az itthoni egzisztenciáját kívánta megalapozni, egyfelől a perbeli, másrészt a t.-i és az örökhagyó nevelőanyja bérleményét képező lakás megvásárlásával is. Az okirattal az alperesi tagadással és bizonyítékokkal szemben a felperesnek csupán a vételár befizetéséről szóló, a felperes nevére kiállított bizonylat állt rendelkezésre, ezt azonban a bíróság nem találta elégségesnek, tulajdoni igénye megalapozására. A felperesi érdekkörben kihallgatott tanú, csupán a felperes előadásából szerzett tudomást a tényekről, ez pedig nem elegendő a felperesi állítás alátámasztására. Erre figyelemmel az elsőfokú bíróság a keresetet elutasította. A Pp. 78. § (1) bekezdése szerint pervesztessége folytán kötelezte őt a perköltség, valamint a le nem rótt illeték megfizetésére.

Az elsőfokú ítélet ellen a felperes fellebbezett, amelyben kérte, hogy az ítélet tábla azt megváltoztatva, kereseti kérelmének adjon helyt. Érvelése szerint az elsőfokú bíróság úgy ítélte meg, hogy bár az ingatlan vételárát ő fizette be, ez nem alkalmas annak bizonyítására, hogy a befizetés az ő pénzéből történt. Fia a rendszerváltás után váltott ki útlevelet és személyi igazolványt, mindezt azzal a céllal, hogy megvásárolja a perbeli ingatlant. Ezzel szemben fia magyar állampolgársága nem szűnt meg, ő volt az, aki meghatalmazása alapján meghosszabbította különböző iratait. Az, hogy a bírósági iratok között egy olyan útlevél szerepel, amely 1993-ban lett kiállítva, még nem bizonyítja, hogy csak akkor váltott ki fia útlevelet, és azzal a céllal, hogy az ingatlant megvegye. Amennyiben valakinek lejár az útlevele, akkor egy újat állítanak ki, ez korábban és ma is így történik. A bizonyítékok közül az elsőfokú bíróság nem vette figyelembe, hogy az iratok közt található egy 1994. áprilisban kelt levél, amelyben a felperes bejelentette az eladónak, hogy a lakást ő vásárolta meg, azzal az elhatározással, hogy azt mindjárt a fia nevére íratja. Neki 1978 óta van folyószámlája az OTP-nél és folyamatosan takarékoskodott. A számlát 100 ezer forintos összeggel nyitotta és ehhez az összeghez tett hozzá további pénzösszegeket. 1978 és 1994 között tizenhat év telt el, így egyáltalán nem elképzelhetetlen, és nem lehetetlen, hogy neki 1994-ben rendelkezésére állt a vételár kifizetéséhez elegendő pénzösszeg.

Tény, hogy 1970 óta rokkantnyugdíjas, azonban ezt követően is dolgozott. Második férje halála után 1975 és 1978 között a F. utcai piacon árult a férje által ráhagyott bazárban. 1983 és 1994 között ipartestületi tag volt, mint kézi-hurkoló kisiparos dolgozott. Horgolásokat készített, amelyeket B.-en és H.-en árult. Kevés nyugdíja mellett tehát rendelkezett más jövedelemmel is, így képes volt arra, hogy takarékoskodjon és volt annyi pénze, hogy abból meg tudja venni lakását. Azért döntött úgy, hogy fia nevére veszi meg a lakást, mert úgy gondolta, hogy az élet normális menete szerint ő fog előbb meghalni, ezért fiának már nem kell az örökösödéssel foglalkoznia. Az elsőfokú bíróság megállapítása szerint fia egyes

hazajövelei során nagyobb összegeket hozott magával, mindezt útlevele is bizonyítja. Ez való igaz, de mindez nem bizonyítja, hogy ezeket az összegeket neki átadta, és ő ebből fizette ki a lakás árát. Az elsőfokú bíróság elfogadta az alperes tanúinak vallomását, akik azt állították, hogy az örökhagyó többek között az ő lakása megvásárlásával kívánta megalapozni itthoni egzisztenciáját. Ugyanakkor nem fogadta el a felperes által meghallgatni kért tanú vallomását arra hivatkozással, hogy a tanú a felperes előadásából szerzett tudomást az adásvételről. Az alperes tanúi is csak hallomásból szereztek tudomást a történetekről, így az ő vallomásuk sem elegendő az alperes által állítottak alátámasztására. Az alperes és fia 2000-ben ismerkedtek meg egymással, így az alperesi tanúk csak ezt követően szerezhettek tudomást a történetekről, hat évvel a szerződés megkötése után. Ehhez képest E. E. tanú 1972 óta az ő szomszédja, aki 1994-ben szerzett tudomást az adásvétel körülményeiről. Tényállításai igazolására másolatban csatolta a B-i., B. I. által kiállított, nevére szóló tagsági igazolványt, mely szerint tagsági viszonyának kezdete 1983. február 25. A megjelölt szakma: nyugdíjfolyósítás mellett, kézi-horgolás. Másolatban csatolta 1993. és 1994. évekre a 20 forintos tagdíj bérben való befizetését igazoló részeket is. Csatolta továbbá az 1988. február 22. napján az OTP-vel kötött átutalási betétszámla nyitására vonatkozó megállapodást.

Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását, és a felperes másodfokú perköltségben való marasztalását kérte. Álláspontja szerint a perbeli ingatlanra vonatkozó adásvételi szerződés tartalma azt bizonyítja, hogy az ingatlan állagvevője az örökhagyó volt és a vételár fizetési kötelezettség is őt terhelte. Az eljárás során nem nyert bizonyítást, hogy a vételárat a felperes saját vagyonából, az OTP számlán lévő pénzüsszegekből fizette ki, illetve a számlán lévő összeg a felperes megtakarításából származott volna. Hivatkozott a Legfelsőbb Bíróság BH. 1997 évi 533. számú jogesetben kifejtett álláspontjára, mely szerint az ajándékba kapott készpénz, -mert a felperes valójában ezt állítja,- nem minősül ági vagyonnak, mert az ági jelleg megállapításához az szükséges, hogy maga a vagyontárgy háruljon ingyenesen az örökhagyóra. Utóbbit, azaz az ingyenes átszállást a felperes nem tudta bizonyítani, ezért a Ptk. 611. § (1) bekezdésében meghatározott feltételek nem állnak fenn. Nem tekinthető hitelt érdemlő bizonyítéknak a felperes 1994. április 1-jei levele, mert azzal szemben az adásvételi szerződés és annak mellékletei azt igazolják, hogy a felperes az ingatlanra vonatkozóan fennálló vételi jogának gyakorlásáról lemondott az örökhagyó javára. A vételi jog gyakorlásáról történő lemondás az egységes bírói gyakorlat szerint nem minősül ajándékozásnak.

A fellebbezés alapos.

Az elsőfokú bíróság a tényállás körében a perbeli ingatlan megvásárlásával kapcsolatos körülményeket helyesen állapította meg, a bizonyítékokat azonban okszerűtlenül mérlegelte, ezáltal érdemi döntése és annak indokolása nem megalapozott.

Téves a felperes fellebbezési érvelése, mely szerint az elsőfokú bíróság azt állapította meg, hogy az örökhagyó abból a célból kért a rendszerváltás után magyar útlevelet és azért jelentkezett be a felperes lakásába, hogy azt megvásárolja. Ezt a megállapított tényállás nem tartalmazza, erre való utalás az ítélet 4. oldal első sorában van, ami az alperes perbeli állításait tartalmazza.

Az ítélet tábla megítélése szerint a perbeli bizonyítékok alapján aggálytalanul megállapítható, hogy a felperes saját elhatározása alapján vásárolta meg a bérleményét képező ingatlant, gyermeke az örökhagyó részére és annak vételárát is saját megtakarításából fizette ki. A PK 81. számú állásfoglalás szerint ági jellegű az a vagyontárgy, amelynek vételárát a felmenő fizette ki az eladónak. Ebből a szempontból nincs jelentősége annak, hogy ingatlanvásárlás esetén a felmenő a szerződésben sem vevőként, sem ajándékozóként nem szerepel, és az ingatlan-nyilvántartásba vétel jogcímén vevőként a leszármazó tulajdonjogát jegyzik be. A perbeli ingatlan 1994. márciusában önkormányzati tulajdonban állt, amelynek elidegenítésére az akkor hatályban lévő 32/1969. (IX.30.) Korm. rendelet volt az irányadó. Annak 5. § (2) bekezdése szerint az ingatlant a vásárlásra elsődlegesen jogosult bérlő leszármazója részére is megvásárolhatja. A perekből szerzett tapasztalat szerint ez úgy valósul meg, hogy a bérlő szülő elővásárlási jogáról lemond, és az adásvételi szerződésben vevőként a leszármazó kerül feltüntetésre. A Legfelsőbb Bíróság több eseti döntésében is rámutatott arra, hogy az állami, illetve önkormányzati tulajdonú lakásnak a R. alapján a bentlakó és vásárlási joggal rendelkező bérlő által a leszármazója részére történő megvásárlása, a Ptk. 579. § (1) bekezdésében meghatározott ajándékozásnak akkor minősül, ha az ingatlant a bérlő a R. 5. § (2) bekezdése alapján leszármazója részére vásárolja meg, feltéve, hogy a vételárát a bérlő egyenlíti ki.

Helytálló az elsőfokú bíróság álláspontja a tekintetben, hogy mivel az adásvételi szerződésben vevőként az örökhagyó került feltüntetésre, a vételár kifizetése is őt terhelte, a szerződést a felperes egyrészt haszonélvezőként, másrészt pedig a vevő meghatalmazottjaként írta alá.

Önmagában a fizetési kötelezettségből logikailag olyan ténybeli következtetés nem vonható le, hogy a vételár ténylegesen az örökhagyó pénzéből került kiegyenlítésre. Téves az elsőfokú bíróság érvelése, mely szerint a vételár befizetésére vonatkozó bizonylat nem elégséges a felperes vételár fizetéssel kapcsolatos tényállítása bizonyítására. Ezzel összefüggésben kiemeli az ítélet tábla, hogy a keresetlevélhez csatolt, 1994. március 24. napján kiállított nyugta, mint okirat tanúsítja, hogy a vételárát a felperes saját nevében, és nem az örökhagyó megbízottjaként, illetve meghatalmazottjaként fizette be az eladó megbízottjának pénztárába. Az ingatlant eladó önkormányzat által megküldött iratok közt (13. sorszám) fellelhető a felperes 1994. március 30. napján kelt, és az eladó megbízottjához 1994. április 1-jén érkezett nyilatkozata, amelynek tartalmából kitűnően azt valamilyen „ügy rendezése érdekében” tette. Ebből az következtethető, hogy az eladó megbízottja hívta fel a felperest nyilatkozattételre. Nyilatkozatában a felperes kijelentette, hogy a lakást ő vette meg, mivel azonban beteg, saját elhatározása alapján azt a külföldön élő fia

nevére íratta. A felperes állítása szerint a vételárat annak befizetése előtt saját folyószámlájáról vette ki, amelynek igazolására indítványozta a számlát kezelő pénzügyintézet megkeresését a forgalmi adatok közlésére. Az eltelt hosszú időre tekintettel azonban a pénzügyintézet 1994 márciusi számlaforgalom tekintetében adatokat már nem tudott szolgáltatni. Ennek ellenére az ítélet tábla megítélése szerint a vételár befizetésére vonatkozó pénztárbizonylat, valamint a felperes megbízottjának tett írásbeli nyilatkozata önmagában is hitelt érdemlően bizonyítja, hogy a felperes a vételárat a rendelkezésére álló megtakarításából fizette ki. Mindezek mellett a bizonyítékok értékelésével kapcsolatban utal az ítélet tábla E.E.M. tanúvallomására, aki az örökhagyó szomszédjaként korabeli ismeretekkel rendelkezett a felperes lakásának megvásárlására vonatkozó körülményekről, és minden tekintetben megerősítette a felperesi tényállítást.

A kifejtettek szerint a felperes igazolta, hogy az ingatlan vételárát ő egyenlítette ki. Ezért ezzel szemben az alperest terhelte azon állításának bizonyítása, hogy a felperes a vételárat az örökhagyó pénzéből fizette ki. Az ítélet tábla megítélése szerint tényállítását nem bizonyította. Az elsőfokú bíróság érvelésével szemben a vételár forrása tekintetében semmiféle következtetés nem vonható le abból, hogy az örökhagyó M.-ra való beutazásakor jelentős pénzüsszegeket hozott be. Arra vonatkozó adatok, bizonyítékok nélkül nem lehet következtetni arra, hogy abból M-on ténylegesen mennyit, és mire használt fel. A perben hitelt érdemlő adat arra vonatkozóan sem merült fel, hogy az örökhagyó megőrzés céljából a felperesnek jelentős pénzüsszegeket adott volna át. Minden alapot nélkülöz az elsőfokú bíróság megállapítása, mely szerint az alperes az örökhagyó útlevelével, valamint tanúvallomásokkal igazolta, hogy az örökhagyó a hazautazásai alkalmával behozott jelentős pénzüsszegekből itthoni egzisztenciáját kívánta megalapozni, a t.-i ingatlan, valamint a felperes és nevelőszülője bérleményét képező lakások megvásárlásával. A perbeli adatok szerint az ingatlanok megvásárlása közt hosszú évek teltek el. A felperes előadásából kitűnően a t.-i ingatlanilletőség még 1988-ban került megvásárlásra. Az örökhagyó, illegálisan hagyta el M.-ot, ezért a várható jogkövetkezmények miatt a rendszerváltásig még látogatóba sem jött haza. A perben adat arra vonatkozóan nem merült fel, hogy az örökhagyónak már az 1990-es évek első felében konkrét szándéka lett volna a hazatelepülésre, itthoni egzisztenciájának megteremtésére. Az alperesi tényállítást alátámasztó tanúk csupán általánosságban hivatkoztak arra, hogy a perbeli ingatlan vételárát a felperes az örökhagyó pénzéből fizette ki, de ezzel kapcsolatos körülmények vonatkozásában egyedül K.K.M., az alperes nevelőanyja nyilatkozott. Vallomása szerint az örökhagyó M.-ra behozott pénzét bankban tartotta, arra vonatkozóan azonban, hogy a pénz ténylegesen kinek a nevében volt, határozottan nem tudott nyilatkozni, csak feltételezésekbe bocsátkozott.

A tanúvallomások értékelésével kapcsolatban az elsőfokú bíróság érvelése megalapozatlan. E.E.M. tanúvallomását azért hagyta figyelmen kívül mert a felperes elmondásából szerzett információkról adott számot. Ezzel kapcsolatban az ítélet tábla kiemeli, hogy a tanú a felperes által kiegyenlített vételár forrására vonatkozóan határozott állítást nem tett, a lakás megvásárlásának körülményeire

vonatkozó ismeretei nem csak a felperes elmondásán, hanem közvetlen tapasztalatán is alapultak. A felperes apja K.F., valamint nevelőanyja K.K.M. az alperes hozzátartozói, nem tekinthetők érdektelennek. Mindezek mellett a felperesi lakás megvásárlásakor az örökhagyót még nem ismerték, vallomásukból kitűnően évekkel később, az örökhagyótól származó információra hivatkozással konkrétumok nélkül, csupán általánosságban nyilatkoztak arról, hogy a perbeli lakás vételárát az örökhagyó fizette ki. Erre figyelemmel vallomásuk az alperes tényállításának bizonyítására nem alkalmas.

A kifejtettek alapján megállapítható, hogy a felperes vásárolta meg az örökhagyó részére bérlakása tulajdonjogát, a vételárát ő fizette ki, ami az örökhagyónak adott ingyenes juttatásnak minősül, ezért az ingatlan ági öröklés alá esik. Erre figyelemmel az ítélőtábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése szerint megváltoztatta, megállapította, hogy a felperes az ingatlan tulajdonjogát ági öröklés jogcímén a Ptk. 612. § (1) bekezdése értelmében megszerezte. Rendelkezett tulajdonjogának bejegyzéséről, és az alperest ennek tűrésére kötelezte. Miután az alperes pervesztes lett, a felperes perköltség és illetékfizetési kötelezettségét mellőzte, a Pp. 78. § (1) bekezdése szerint az alperest kötelezte a felperesnek járó együttes első- és másodfokú perköltség megfizetésére, ami a felperes képviselétével felmerült, a pertárgy értéke, valamint a képviselő kifejtett tevékenysége mérlegelésével megállapított, áfát is tartalmazó ügyvédi munkadíj. Az alperes a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése szerint köteles továbbá megfizetni az államnak a felperes által le nem rótt kereseti, valamint fellebbezési illetéket.

Budapest, 2008. október 14.

Fermanné dr. Polák Zita s.k.,
a tanács elnöke

. Hegedűs Mária s.k.,
előadó bíró

Dr. Baloginé dr. Faiszt Judit s.k.
bíró

A kiadmány hitelül: